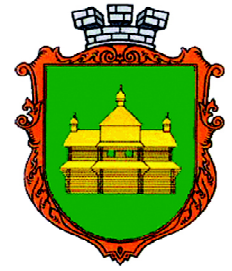

Косівський

ПЕРЕДЗВІН

Газета Косівської міської ради

№ 9 (14)

29 вересня 2012 року

Міське життя

1-2 стор.

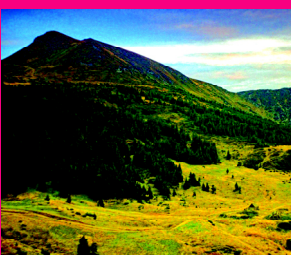
Вшанували Каменяра

7 стор.

Захопленню не було меж

8-9 стор.

Чергова сесія міськради

19 вересня 2012 року відбулася 16 сесія шостого демократичного скликання. На ній розглянуто питання:

1. Про затвердження Порядку пайової участі замовників у розвиток інфраструктури територіальної громади міста Косів.

1.2. Про розгляд заяви Кабіна Михайла Васильовича на виготовлення дозволу правочинності будівлі офісу на вул. Чорновола, 5а.

1.3. Про розгляд клопотання Державної Судової Адміністрації України щодо затвердження списку присяжних.

1.4. Про зарахування дітей в ДНЗ «Сонечко», ДНЗ «Горобинка», дошкільний навчальний заклад №1.

1.5. Про продовження терміну призупинення роботи дошкільного навчального закладу.

1.6. Про розгляд клопотання управління ДПТС України в Івано-Франківській області Ко-

ломийського міжрайонного відділу кримінально-виконавчої інспекції Косівський районний підрозділ.

1.7. Про розгляд заяви від двірників міської ради та листа директора МКП «Міськводосервіс».

1.8. Про затвердження лімітів використання води та водовідведення стічних вод абонентам м. Косів, с. Вербовець МКП «Міськводосервіс».

1.9. Про припинення завою твердих побутових відходів на полігон в м. Коломия.

1.10. Про розміщення смітєвих контейнерів біля житлових будинків на вул. С. Бандери 2, 12.

1.11. Про зарахування ДП «Косівжитлопеллокомуноб'єднання» в рахунок квартирної оплати Григорчук Р.В. жительці будинку №3 перевулок Зелений витрат на поточний ремонт каналізаційної труби в сумі 31,25 грн.

1.12. Про зарахування ДП

«Косівжитлопеллокомуноб'єднання» в рахунок квартирної оплати Хом'юку М.В. жителю будинку №3 з перевулка Зеленого витрат на зовнішній ремонт під'їзду будинку в сумі 185,00 грн.

1.13. Про зняття будинку на вул. І. Франка №6 з балансу ДП «Косівжитлопеллокомуноб'єднання».

1.14. Про зняття будинку на вул. Незалежності №53 з балансу ДП «Косівжитлопеллокомуноб'єднання».

1.15. Про виготовлення свідоцтв на право власності підвальних приміщень, які перебувають на балансі Косівської міської ради за адресою м. Косів, майдан Незалежності, 1а та присвоєння порядкових номерів даних приміщень.

1.16. Про присвоєння порядкового номера (поштова адреса) торговому павільйону по вул. Гвардійська.

2. Земельні питання.

3. Різне.

ДжиджурФист 2012

11 стор.

Про міський басейн

12 стор.

XX Гуцульський фестиваль

16 стор.

Міське життя

Завдяки старанням міського голови Миколи Фокиєва та народного депутата України Василя Чуднова в останній час активно ведуться роботи по відновленню пішохідного містка біля АТ «СКІФ-Авто».

Оголошено конкурс на автоперевізника

На XVI сесії шістнадцятого демократичного скликання 19 вересня 2012 року затверджено умови конкурсу з визначення автомобільного перевізника на міському маршруті, утворено комісію для проведення конкурсу у складі голови: депутата міської ради — Лаврука Богдана Володимировича, членів комісії — депутата міської ради Гуляка Ігора Ярославовича, депутата міської ради — Пузікова Віталія Валерійовича, за участю юриста міської ради Таїсії Іванівни.

Юристу міської ради Таїсії Михайлюк доручено забезпечити офіційне оприлюднення цього рішення в 10-денний термін.

Для участі в конкурсі перевізник подає заяву за встановленою формою та необхідні документи:

1) виписку або витяг з Єдиного державного реєстру юридичних осіб та фізичних осіб — підприємців;

2) нотаріально завірених копій ліцензії на право надання послуг з перевезень пасажирів (може подаватися в одному примірнику, якщо перевізник-претендент бере участь у кількох конкурсах, які проводяться на одному засіданні);

3) перелік транспортних засобів, які пропонуються до використання на автобусному маршруті, із зазначенням марки, моделі, пасажиромісткості (з відміткою «з місцем водія/без місця водія»), VIN-коду транспортного засобу, державного номерного знака, року випуску транспортного засобу;

4) копії ліцензійних карток на кожний автобус, який пропонується до використання на автобусному маршруті;

5) документ, що підтверджує внесення плати за участь у конкурсі, із зазначенням дати проведення конкурсу;

6) копії свідоцтв про реєстрацію транспортних засобів або тимчасових реєстраційних талонів автобусів, що пропонуються до використання на маршруті;

7) копію документа, що підтверджує проведення процедури санації (за умови проведення санації);

8) перелік транспортних засобів, пристосованих для перевезення осіб з обмеженими фізичними можливостями, які пропонуються для роботи на автобусному маршруті, або письмова інформація про їх відсутність;

9) анкети відповідного зразка;

Інформацію про об'єкт та умови конкурсу можна отримати в Косівській міській раді за адресою: майдан Незалежності, 11, м. Косів, тел. 2 26 67.

Кінцевий термін подання документів 20.10.2012 року. Конкурс відбудеться 31.10.2012 року.

Про орендний платіж

Відповідно до п.170.1 ст.170 Податкового кодексу України та з метою уникнення втрат місцевих бюджетів сільським, селищним та міським радам доцільно прийняти рішення про мінімальний розмір орендного платежу за об'єкти нерухомого майна, інших, ніж земельні ділянки сільськогосподарського призначення (наприклад, житлові приміщення, магазини, склади, тощо).

При цьому мінімальна сума орендного платежу за повний чи неповний місяць оренди визначається за методикою, затвердженою Постановою Кабінету Міністрів України від 29.12.10 №1253 «Про затвердження методики визначення мінімальної суми орендного платежу за нерухоме майно фізичних осіб».

У випадку, якщо місцевими радами не прийнято рішення про мінімальний розмір орендної плати, або прийняті ставки не оприлюднено до початку звітного (податкового) року, об'єкт оподаткування визначається, виходячи з розміру орендної плати, зазначеного в договорі оренди.

Зразки рішень органів місцевого самоврядування можна отримати, звернувшись до підрозділів оподаткування фізичних осіб ДПІ за місцем реєстрації.

Відповідно до програми соціально-економічного розвитку міста Косова на 2012 рік розпочато капітальний ремонт вулиці ім. Богдана Хмельницького. Для цього задіяно достатньо дорожньо-будівельної техніки, робочої сили і капіталовкладень.

На світлині: триває ремонт дороги

Міське життя

Такою була тема круглого столу, який 24 липня відбувся у затишній світлиці районної бібліотеки. Тут зібралися жінки, котрих, крім щоденного (дружина, мати, бабуся, службовець, колега), доля позначила ще й таким гріким титулом: інвалід.

Запросили до себе ще Катерину Сусак, нагороджену орденом княгині Ольги, саме в цей день вели невимушену задушевну розмову про нелегку жіночу долю, тих, котрі цим титулом позначені. Про те, як вдалося слабкість своєю, страх, розпач перемогти і «в строю» залишитися та ще й інші підтримувати.

Читали поетичні рядочки

Успішна жінка, щаслива мати

одна одній на підтримку, розповідали про себе, як ніхто розуміли одна одну і планували...

Адже, як повідомила голова жіночого комітету обласної асоціації інвалідів М.М. Яремій, яка, власне, ініціювала і проводила це засідання, невдовзі в обласній асоціації інвалідів пройде конкурс, на якому буде визначено найуспішнішу в області жінку-інваліда.

В проєкті братиме участь і наш район. А ще ж, крім кон-

курсантки, треба й групу підтримки сформувати. Тож придумували і як в сучасних народних строях профілювати, і як коломийковим віночком публіку здивувати.

Вирішили також клопотати перед райдержадміністрацією від жіночого комітету, районної асоціації інвалідів про відзначення Любові Дмитрівни Кіцелюк, завідуючої стаціонарним відділенням Косівського центру, котра, мужньо борючись зі

своєю хворобою, знаходить сили опікуватись кожним із понад двох десятків пацієнтів: комусь як дочка, комусь як товаришка чи сестра, комусь як небайдужа мати.

Доповідала Марія Яремій і про інші заходи, які планує і неодмінно проводить жіночий комітет. Зокрема їй вдалося спрямувати в район і вже забезпечити грудними протезами третю частину жінок Косівщини, яких турбує ця проблема...

Так тепло і загишно було в бібліотечній світлиці, де кожна з 15 запрошених жінок ділилася світлом своєї багатой на добро душі.

Л. БОГДАН,
учасник круглого столу

Господарі... ой, ні!

Косівські газди завжди шанували один одного, жили, як правило, в добросусідських відносинах, а вже щодо свят — то дотримувалися християнських звичаїв: в першу чергу робили, як тепер кажуть, генеральні порядки на подвір'ї та прилеглій території. Оскільки в більшості були загороди з живоплотів, то кожен газда старався підстригти свою грабину так, щоб милувало око і собі, і сусідові. Два рази на рік — це був святий обов'язок кожного господаря. Ця традиція збереглася і понині. Однак, окремі газди так загосподарювалися, що вже роками не

підстригають свої живоплоти. А навіщо? Кому до діла, що це заважає руху транспортних засобів, спричинює ряд інших проблем, вже не кажучи про естетичний вигляд такої господарки. Невже треба робити якісь зауваження, щоб газда зрозумів, що так не можна господарювати.

Приїжджають туристи з різних куточків світу і милуються охайними садибами, заходять в гості і несуть у світ думку про наш край.

Хто забув підстригти живопліт — до роботи! Чи може зробити громадську толоку, щоб пробудити людську совість?

На косівських дорогах дуже часто крадуть каналізаційні та інші металеві люки, багато з них розбивають великозабаритні автомашини. Це питання стосується не лише міської ради, але й тих, які відповідають за відповідні комунікації (перш за все Укртелеком). Є тут питання і до правоохоронних органів району. Крадіїв треба нарешті ставити на місце.

Плачевні результати

Нові часи — нове ведення господарки. Вже нікого не дивує, що біля фанної хати зі зразковим подвір'ям, крім шикарного песика чи котика жодної свійської тварини тут не ведеться. Та навіщо, коли сільськогосподарське виробництво збиткове, а на ринку є всього «до вибору і до кольору». Краще побудувати якусь альтанку, зробити європейський ландшафтний дизайн, викопати маленьке озерце, а ніж вирощувати картоплю, помідори, цибульку чи утримувати пару свиней або корівку. Дорікати комусь цим не варто, бо кожен має свій погляд на життя і благоустрій.

Однак, не кожен господар уміє дати раду своїй земельці, зробити лад на обійстю. Нерідко просто ігноруються пра-

вила використання земельної ділянки. Стало модним не скошувати трави, а коли висохнуть просто спалити, при цьому порушуючи протипожежні правила. Виколошуються бур'яни, розносяться по цілій околиці будяки. Часом така практика призводить до плачевних результатів.

Але чому так стається, чому деякі господарі так безвідповідально ставляться до землі? Відповідь напрошується сама — ніхто за це не карає. Але стоп. Чинне земельне законодавство дає на це безправ'я чітку відповідь — хто не уміє газдувати, той повинен нести матеріальну відповідальність, та навіть такий господар може втратити свою земельну ділянку. Цього чекати не варто.

Марко ЗАДЮГАНІЙ

Міська рада

Пульс міста

Порядок залучення та використання пайової участі (внеску) замовників у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури Косова

Завдання та сфера дії Положення

Цей Порядок регулює організаційні та економічні відносини, пов'язані із залученням і використанням коштів забудовників об'єктів містобудування у розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури у зв'язку з будівництвом об'єктів містобудування на території міста Косова, крім випадків, зазначених в розділі «Загальні положення»

I. Загальні положення

1. Порядок розроблено на підставі Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про планування і забудову територій», «Про запобігання впливу світової фінансової кризи на розвиток будівельної галузі та житлового будівництва».

2. Залучення до пайової участі у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури м. Косова є обов'язковим для всіх замовників (фізичних осіб — підприємців, фізичних та юридичних осіб), які мають намір здійснити нове будівництво, реконструкцію, розширення, капітальний ремонт, технічне переоснащення (далі — будівництво) об'єкта містобудування на території міста Косова незалежно від форми власності замовника, розташування та функціонального призначення об'єкта будівництва, крім випадків, передбачених п.1.5 цього Положення.

3. Внесок забудовника у створення та розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста полягає у відрахуванні забудовником об'єкту містобудування до міського бюджету (цільового фонду) коштів для забезпечення розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста.

4. В цьому Положенні терміни вживаються в такому значенні: будівництво — нове будівництво, реконструкція, реставрація, розширення, технічне переоснащення, капітальний ремонт об'єктів цивільно-громадського та виробничого призначення (далі — будівництво);

об'єкт містобудування — будинки і споруди, їх комплекси, комунікації та споруди інженерної і транспортної інфраструктури; інженерно-транспортна інфраструктура — комплекс інженерних, транспортних споруд і комунікацій;

соціальна інфраструктура — об'єкти будівництва організацій та установ освіти, охорони здоров'я, соціального забезпечення, спортивні й фізкультурно-оздоровчі, установи культури й мистецтва, установи житлово-комунального господарства;

розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури — нове будівництво, реконструкція, реставрація, розширення, технічне переоснащення, капітальний ремонт об'єктів інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури м.Косів;

збудовник (замовник) — фізична особа — підприємець, фізична та юридична особа, яка має у власності або у користуванні земельну ділянку, подала у встановленому законодавством порядку заяву (клопотання) щодо її забудови для здійснення будівництва або зміни (у тому числі шляхом знесення) об'єкта містобудування (далі — Збудовник);

житловий фонд соціального призначення — сукупність соціального житла, що надається громадянам України, які відповідно до вимог чинного законодавства потребують соціального захисту;

доступне житло — це житло, яке побудоване або будується за державної підтримки громадянам, які відповідно до законодавства потребують поліпшення житлових умов;

вартість будівництва — загальна кошторисна вартість будівництва об'єкта містобудування, визначена згідно з державними будівельними нормами, без урахування витрат з придбання та виділення земельної ділянки, звільнення будівельного майданчика від будівель, споруд та інженерних мереж, влаштування внутрішньо-та позамайданчикових інженерних мереж і споруд та транспортних комунікацій.

5. Дія цього Положення не поширюється на Збудовників у разі здійснення будівництва: об'єктів будь-якого призначення на замовлення органів державної влади або органів місцевого самоврядування за рахунок коштів державного або місцевого бюджетів; будинків житлового фонду соціального призначення та доступного житла; житлових будинків на земельних ділянках, придбаних на аукціоні, за умови включення до ціни таких земельних ділянок вартості облаштування їх інженерними мережами; об'єктів, що споруджуються замість пошкоджених або зруйнованих внаслідок стихійного лиха чи техногенних аварій; об'єктів комунальної власності, які задіяні в наданні послуг населенню міста, або спрямовані на покращення і розвиток інженерно-транспортної інфраструктури.

II. Порядок залучення коштів замовників

1. Виконавчому комітету Косівської міської ради у рішенні про надання дозволу Збудовнику для здійснення будівництва (крім Збудовників об'єктів містобудування, зазначених у п.1.5 цього Положення), передбачає у текстовій частині рішення виконкому про зобов'язання Збудовника укладати з міською радою договір про внески коштів замовників, для розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури м. Косова (далі — Договір про внесок забудовників).

2. Збудовник до того часу, як здійснити погодження робочого проекту районним архітектором, звертається до виконавчого комітету міської ради із заявою про укладення Договору про внесок забудовників об'єктів містобудування у створення та розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста.

2.2. Пайова участь у розвитку інфраструктури населеного пункту полягає у перерахуванні замовником до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію до відповідного місцевого бюджету коштів для створення і розвитку зазначеної інфраструктури. Замовник звертається до виконкому міської ради із заявою про укладення Договору про пайовий участь та термін сплати даного внеску у створення і розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури територіальної громади.

Договір про пайову участь у розвитку інфраструктури територіальної громади укладається не пізніше п'ятнадцяти робочих днів з дня реєстрації звернення замовника про його укладення, але до введення в експлуатацію закінченого будівництвом об'єкта будівництва.

2.3. До заяви необхідно додати:

— копію дозволу на виконання будівельних робіт або декларації про початок виконання будівельних робіт;

— зведений кошторисний розрахунок вартості будівництва об'єкта містобудування, визначеної згідно з державними будівельними нормами (за наявності), та техніко-економічні показники;

— правостановлюючі документи замовника;

Пульс міста

Міська рада

а) для юридичних осіб:
— комплект копій установчих документів, засвідчених печаткою та підписом уповноваженого представника замовника;
— виписку з ЄДР про реєстрацію юридичної особи;
— довідку з зазначенням реквізитів юридичної особи, найменування посади та П.І.Б. особи, яка відповідно до статуту чи іншого документу має право на укладення договорів від імені цієї юридичної особи;

— копію рішення про надання уповноваженій особі замовника повноважень на підписання договорів, засвідчену печаткою та підписом уповноваженого представника замовника (якщо уповноважена особа діє не на підставі Статуту замовника, а іншого документа);

б) для фізичних осіб:
— засвідчену підписом фізичної особи копію паспорта та довідки про присвоєння ІПН (за наявності);

в) для фізичних осіб — підприємців:
— виписку з ЄДР про реєстрацію ФОП;
— довідку із зазначенням місця знаходження та реквізитів ФОП, засвідчену підписом та печаткою (за наявності) такої особи;
— копію свідоцтва про реєстрацію ФОП як платника податків.

3. Типовий договір про залучення коштів на розвиток інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста Косова затверджується рішенням міської ради.

III. Визначення розмірів пайової участі та строків їх сплати.

3.1. До вартості будівництва не враховуються витрати на придбання та виділення земельної ділянки, звільнення будівельного майданчика від будівель, споруд та інженерних мереж, влаштування внутрішніх і позамайданчикових інженерних мереж і споруд та транспортних комунікацій.

3.2. В Договорі про внесок забудовників обов'язково зазначається термін внесення коштів. Забудовник має право перерахувати кошти в повному обсязі єдиним платежем або частинами, з розстрочкою платежу до визначеного Договором терміну та додається розрахунок величини пайової участі (внеску) замовника у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста.

3.3. Кошти пайової участі у розвитку інфраструктури територіальної громади сплачуються в грошовій формі єдиним платежем або частинами за графіком, що визначається договором.

До 1 січня 2013 року замовники будівництва мають право на відстрочення сплати коштів пайової участі на період після прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію до визнання виконавчим комітетом права власності на об'єкт нерухомого майна в випадку, якщо сума пайової участі перевищує 10 000 грн. та з умовою оплати авансу в розмірі 30% в місячний термін, після підписання договору. Решта 70% розбивається рівними частинами на шість місяців, але не пізніше 1 січня 2013 р.

3.4. Для об'єктів, введення в експлуатацію яких буде здійснюватися з 1 січня 2013 року, кошти пайової участі сплачуються згідно договору до прийняття об'єкта будівництва в експлуатацію.

3.5. Розмір пайової участі (внеску) замовника у створенні і розвитку інженерно-транспортної та соціальної інфраструктури міста встановлюється на рівні для:

- нежитлових будівель і споруд — 1%
- житлових будинків — 1%

3.6. Залежно від розміщення земельної ділянки до певної зони (додаток карта міста, поділена на зони), розмір суми пайової участі замовників будівництва у розвитку соціальної інфраструктури міста множиться на такі коефіцієнти:

- а). I зона — коефіцієнт 1,19;
- б). II зона — коефіцієнт 1,16;
- в). III зона — коефіцієнт 1,12;
- г). IV зона — коефіцієнт 1,07;
- д). V зона — коефіцієнт 1,04;
- е). VI зона — коефіцієнт 1,00;
- є). VII зона — коефіцієнт 1,00;
- д). VIII зона — коефіцієнт 0,98;
- ж). IX зона — коефіцієнт 0,91;
- з). X зона — коефіцієнт 0,91;

и). XI зона — коефіцієнт 0,83;

3.7. Розмір пайової участі визначається за формулою:

$$ПУ = (ЗКВ - Вз - В6м - Вм) \times 1\% \times Кз \times Кп \text{ пон., де}$$

ПУ — пайова участь;

ЗКВ — загальна кошторисна вартість будівництва;

Вз — витрати, пов'язані з придбанням та виділенням земельної ділянки;

В6м — витрати, пов'язані із звільненням будівельного майданчика від будівель, споруд та інженерних мереж, що включають також вартість придбання знесеного майна;

Вм — витрати на влаштування внутрішньо- та позамайданчикових інженерних мереж і споруд та транспортних комунікацій;

1-10% — відсоток вартості будівництва, визначений згідно з п. 3.5 Порядку;

Кз — Коефіцієнт зональності, визначений п.3.6.

К пон — коефіцієнт пониження, передбачений п.3.8.

3.8. На виконання ЗУ «Про запобігання впливу світової фінансової кризи та розвитку будівельної галузі та житлового будівництва, ПКМУ «Про заходи здешевлення вартості будівництва житла» на період до 01.01. 2013 р. при розрахунку пайових внесків згідно з п.3.5 та п.3.8. цього порядку застосовується понижуючий коефіцієнт 0,5 за умови повної сплати коштів до 01.01.2013 року.

3.9. Для замовників будівництва, в яких кошторисна вартість не визначена згідно з державними будівельними нормами, стандартами і правилами, розрахунок розміру пайового внеску здійснюється із застосуванням нормативу для одиниці створеної потужності, затвердженої рішенням сесії Косівської міської ради (не рідше одного разу на рік) на підставі даних місцевих будівельних підприємств, що множиться на загальну площу об'єкта будівництва (додаток №2).

3.10. Розрахований розмір пайової участі підлягає округленню до цілої гривні.

3.11. Кошти пайової участі у розвитку інфраструктури територіальної громади зараховуються до цільового фонду на безповоротній основі.

3.12. У випадку несвоєчасної сплати пайового внеску фізичні та юридичні особи сплачують пеню в розмірі подвійної облікової ставки НБУ від суми заборгованості за кожен день прострочки.

IV. Використання коштів.

Кошти, які надійшли від Забудовників на розвиток інфраструктури, використовуються на:

- розвиток інфраструктури та інженерних мереж міста;
- ремонт та утримання доріг та дорожньої інфраструктури міста;

— організацію методологічного підходу по розробці, оцінці, впровадженню інвестиційних проектів, проведення семінарів, випуск буклетів та спеціальної літератури;

— надання фінансової допомоги суб'єктам підприємницької діяльності згідно клопотання голови спілки підприємців;

— освітлення вулиць міста;

— співфінансування об'єктів житлово-комунального господарства, що фінансуються за рахунок субвенції з державного бюджету місцевим бюджетам на виконання інвестиційних проектів, спрямований на соціально-економічний розвиток регіонів та державних програм;

— фінансування заходів з підготовки та відзначення державних свят;

— надання субсидій та поточних трансфертів підприємствам комунальної та спільної власності територіальної громади;

— надання капітальних трансфертів підприємствам комунальної та спільної власності територіальної громади

V. Заключні положення

1. У випадку внесення змін до актів чинного законодавства, відповідні зміни і доповнення вносяться до цього Порядку відповідно до вимог ЗУ «Засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності».

2. Спори, пов'язані з пайовою участю замовника у розвитку інфраструктури м. Косова, вирішуються у судовому порядку.

Різне

Кубок Прикарпаття-2012

20-26 серпня в обласному шашко-шаховому клубі м. Івано-Франківська відбувся Всеукраїнський турнір «Кубок Прикарпаття-2012» з шашок-64 серед юнаків і дівчаток (2002 року народження та молодших).

Участь у ньому взяли два вихованці Косівського РЦДТ. Якщо друге місце косівчанина Ореста Слави нікого не здивувало, сподівались, що бронзовий призер цьогорічного чемпіонату України з швид-

ких шашок-64 буде першим, то третє місце наймолодшого учасника змагань Іванка Олексюка (11 вересня хлопчику виповниться шість років, жителя Бабина), стало справжньою сенсацією. Тож вітаємо Іванка і бажаємо йому успіхів у вивченні теорії гри в шашки і подальших спортивних досягнень.

В. ХЛОПКОВ,
керівник шашко-шахового клубу
«Етюд» Косівського РЦДТ

Славне сузір'я

У Косівській ЦРБ поновлені виставка-персоналія «Сузір'я славних імен України» (на серпень 2012 р.) та виставка-перегляд «Коштовна спадщина світової літератури» (серпень-вересень 2012р.).

Організовані тематичні полицки до 55-

Талановиті бібліотекарі

У Косівській центральній бібліотеці пройшов конкурс-презентація «Творчі таланти бібліотекарів Косівщини», де були представлені здобутки працівників бібліотечної спільноти Косівщини. За результа-

Абетка гуцулятки

Учні молодших класів гуцульського регіону отримали «Абетку маленького гуцулятка». На кожну букву тут вміщено різноманітні віршички та тлумачення гуцульського слова літературною мовою.

Вчителька Оксана Стеф'юк над укладанням гуцульського букварика працювала впродовж трьох років за допомогою школярів 3-4 класів. «Впорядкувати ось

Найкращий читач

25 вересня 2012 року в Косівській ЦРБ підбито підсумки другого етапу районного конкурсу юнацького читання «Найкращий читач року».

Переможцями визнано 5 найкращих читачів Косівської ЦБС: Христина Яремівна Бейсюк, 1997 р.н., учениця 10-Б класу Косівської ЗОШ №2; Софія Андріївна Кіцелюк, 1997 р.н., учениця 10 кл. Яблунівської ЗОШ; Божена Ігорівна Полюк, 1994 р.н., студентка (с. Нижній Березів); Іванна Іванівна Стеф'юк, 1989 р.н., магістр філологічних наук (с. Кобаки); Світлана Василівна Фочук, 1995 р.н., студентка (с. Рибне).

Директор Косівської ЦБС Я. Семани-

рідча Дія дня народження Я. Ткачівського та до Вия Незалежності України.

Інноваційною в роботі бібліотеки є виставка-стенд «Золота полиця улюблених книг», де представлені світліни найновіших книг сучасних українських письменників, які користуються найбільшим попитом серед читачів. Доповненням є короткий текст про зміст книги.

тами представлених матеріалів журі визначили призові місця: М. Костюк (с.мт. Яблунів), О. Павлюк (с. Брустурів); П. Повшенюк (с. Текуча), К. Юрашук (с. Соколівка), Р. Лазорик (с. Старі Кути №2); О. Ткачук (с. Шепіт), О. Капуляк (с. Акрешори).

Гран-прі отримала завідувач бібліотекою-філіалом с. Бабина Марія Гараджук.

Всім велика подяка за участь.

таку книжечку було непросто», — каже вона. Потрібно було з'ясувати значення певних слів, які вже майже вийшли з вжитку. На кожну літеру креативний педагог зуміла скласти віршик за допомогою діалектизмів Абетки маленького гуцулятка використовуватимуть на уроках позакласної роботи. Гуцульський Буквар припав до душі верховинським школярикам вже з першого уроку.

З яскравої книги, твердять учні, можна взяти чимало цікавих та потрібних знань.

шин вручив переможцям пам'ятні грамоти та висловив подяку працівникам бібліотек району за хорошу організацію першого етапу обласного конкурсу.

Перше місце в районному конкурсі виборила читачка бібліотеки с. Кобаки І. Стеф'юк, яка представлятиме Косівський район на обласному рівні.

І. Стеф'юк є призером обласного етапу Всеукраїнського конкурсу ім. П. Яцика (2004-2006 рр.). Вона є керівником клубу клінічної психології «Інші діти», редактором газети «Радість Ісуса» (с. Кобаки). Готує до друку свою першу книгу — збірку новел «Нерозумна душа» (у співавторстві з іншими письменниками).

Прес-центр ЦБС

Третя вистава за твором Марії Матіос

У травні почалася робота над виставою за книгою Марії Матіос «Майже ніколи не навпаки». Над виставою працює режисер уродженець Косова, Ростислав Держипільський та акторська труппа Івано-Франківського обласного музично-драматичного театру ім. Івана Франка.

Про хід роботи письменниця повідомляє на своїй сторінці у соціальній мережі, інформує Gazeta.ua.

«Ніколи раніше я не практикувала таке вникання у процес народження вистави. Цього разу інсценізація роману — це плід нашої спільної із режисером Ростиславом Держипільським фантазії. Для цього я приїхала до Івано-Франківська — і «армагедон» почався!», — написала Матіос.

Авторка зізналася, що було нелегко адаптувати авторський текст під вимоги театральної сцени.

«Ростислав Держипільський так «закрутив» і без того закручений сюжет мого «Майже ніколи не навпаки», що в якусь мить мені здалося: насправді, це шматочки художнього фільму. Перша дія — майже суціль «кліпова», швидкозмінна, інтригуюча. Друга — більш «ступенна», сказав би мій дід, тобто розлогіша, пояснювальна», — повідомила вона.

Марія Матіос виклала фото з репетицій, додавши, що отримала велике задоволення від роботи з молодими акторами.

«Я зафотографувала кілька сцен із майбутньої вистави. Ці кадри ще, правда, ні про що не розкажуть, але дух! Дух пошуку вони все-таки передають. Поки актори проводили репетиції, я, щоб не заважати, снувала «блошиними» ринками у пошуках потрібного реквізиту».

«Майже ніколи не навпаки» — вже третя вистава за творами Матіос, яку ставить івано-франківський театр. Раніше на його сцені побачили світ «Солодка Даруся» та «Нація» — за першими двома романами трилогії письменниці

Вшанували Каменяря

Голова районного Товариства «Промісвіті» Б. Глібчук вкотре організував урочистий захід в день народження великого поета. Зі словом про великого Каменяря та утиски української мови виступили Ірина Балагурак, Богдан Глібчук, Василь Шкурган, депутат міської ради та член спілки письменників України — Василь Гостюк, ветеран освіти, член Руху Роман Кабин, заступник голови райдержадміністрації Володимир Совіздранюк, ветеран освіти Т.Яницький.

Іван Якович Франко — український письменник, поет, вчений, публіцист, пере-

кладач, громадський і політичний діяч. Саме Франку належить ініціатива ширшого вживання в Галичині назви «українці» замість «русини» — так традиційно називали себе корінні галичани. В «Одвертому листі до галицької української молодіжні» (1905) Франко писав: «Ми мусимо навчитися чути себе українцями — не галицькими, не буковинськими, а українцями без соціальних кордонів».

Тісно пов'язане життя Франка і з Косовом, який багато разів тут був. Відомий наш земляк Михайло Павлик мав тісні контакти з Іваном Франком. Першою їхньою спільною роботою було редагування науково-літературного часопису «Друг» — органу демократичної молоді Західної України. Найсильнішим, звичайно, був критико-публіцистичний відділ, що тримався, по суті, на плечах М. Павлика та І. Франка.

Чимало рецензій, відгуків написав друг Франка косівчанин Михайло Павлик на твори Каменяря. Нерідко він аналізував його окремі виступи і публікації в періодиці. Значною і понині є бібліографічна праця Павлика «Спис творів Івана Франка за перше 25-ліття його літературної діяльності, 1874-1898. На пам'ять його ювілею 30. IX. 1898».

Павлик був одним з фундаторів першої модерної української політичної організації — Русько-української радикальної партії, заснованої у Львові 1890 р. У програмі, розробленій Павликом спільно з Франком, проголошувалася її головна мета: пробудження свідомості мас, перетворення їх на політичну силу, з вимогами якої мусила б рахуватися австрійська влада.

Вл. інф.

Презентація книги

У Косівській центральній районній бібліотеці на черговому засіданні клубу інтелігенції відбулася презентація книги Богдана Радиша-Маринюка «Той, що хмари молотить», виданій косівському видавництві «Писаний Камінь» при сприянні його директора М. Павлюка.

Б.І.Радиш-Маринюк — син Карпатських гір. Гори його виростили, вистелили, сформували як поета: «Черемош — нам батько, Говерла — нам мати». Богдан Ілліч Радиш-Маринюк — поет-краянин, автор сонетів, притч, прислів'їв, приказок, афоризмів, гуморесок, пісень, поезій для дітей, повісті у новелах «Той, що хмари молотить».

Народився 20 листопада 1934 року в с. Рожнові Косівського району. Член Національної Спілки письменників України (з 1983р.), лауреат обласних літературних премій ім. М. Підгірянки (1992р.) та В. Стефаніка (1999). Автор 26 книг. Працював викладачем у Косівському училищі ДПМ ім.

В. Касіяна, директором районної бібліотеки, очолював районне Товариство «Просвіта» ім. Т.Г.Шевченка. Нагороджений медаллю «Будівничий України» (2004). Його перу належить більше як півсотні текстів, пісень, музику до яких написали Л. Димінський, О. Гавриш, З. Слободян, А. Гнатишак, М. Дзьоба, Є. Бондаренко, Т. Стасюк та інші.

Б.І.Радиш-Маринюк дарує людям нетлінні скарби свого пера: як поетичні, так і прозові.

Перший прозовий твір автора — повість у новелах «Той, що хмари молотить» (2012р.). Це розповідь про тих кількох із тисяч і тисяч, котрих тепер називають дітьми війни.

Обкрадене дитинство, жахліта війни, голод, непосильна повоєнна праця, безправне і убоге життя, війна, по війні — все це на сторінках цього видання.

Свої враження і аналіз про прочитану книгу зробив директор районної бібліотеки Ярослав Семанишин. Він високо оцінив книгу автора і побажав натхнення і здоров'я.

БОГДАН РАДИШ-МАРИНЮК, народився 20 листопада 1934 року в селі Рожнові (ср на Гуцульщині), навчався в Рожновській школі, Косівському училищі декоративно-прикладного мистецтва та інституті ім. І. Репіна (тепер Санкт-Петербургу).

За часом працював у Криму (м. Алушта), в Косівському училищі ДПМ навчався викладачем класичної музики України, автор 26 книг, лауреат кількох літературних премій.

Багато текстів письменника стали популярними піснями завдяки таким композиторам як: Лев Димінський, Володимир Домашницький, Степан Зварич, Зоя Слободян, Аннічка Гнатишак та інші.

Богдан Ілліч був депутатом обласної та районної рад першого демократичного скликання та заступником голови виконавчого Косівської районної ради, проживав в селі Рожнові, с.р на Гуцульщині.

Богдан Радиш-Маринюк

ТОЙ, ШО ХМАРИ МОЛОТИТЬ

Ганна Богдан («Союз Україна») продовжила аналіз прочитаної книги з сльозами на очах. Вона поринула у своє дитинство, події описані у книзі — це і її дитинство, дитинство автора і всіх їх ровесників.

Володимир Бойчук, Марічка Лазарович — це теж наша гордість на творчій письменницькій і поетичній ниві, побажали Богдану Іллічу натхнення, натхнення і звичайно нових літературних вершин і здоров'я.

Ця книга — життя автора. Не випадково вона розпочинається віршем:

Я — дитина війни,

Я — дитина живих і убитих...

Шановний Богдане Іллічу! Творчого Вам натхнення, нових літературних злетів, здоров'я міцного як граніт, на многая, многая, многая люто.

Керівник духовно-освітнього центру Л. Дійчук запросив співпрацювати тісно з бібліотеками району, всіма громадськими організаціями.

Про життєвий шлях Олекси Волянського — розповідь Зіновій Библюк.

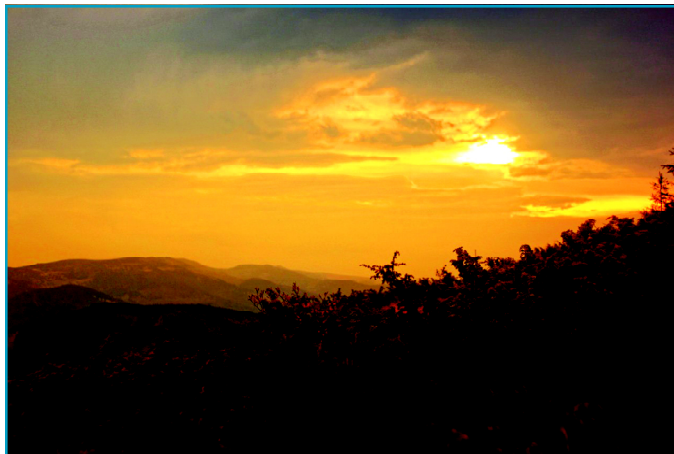
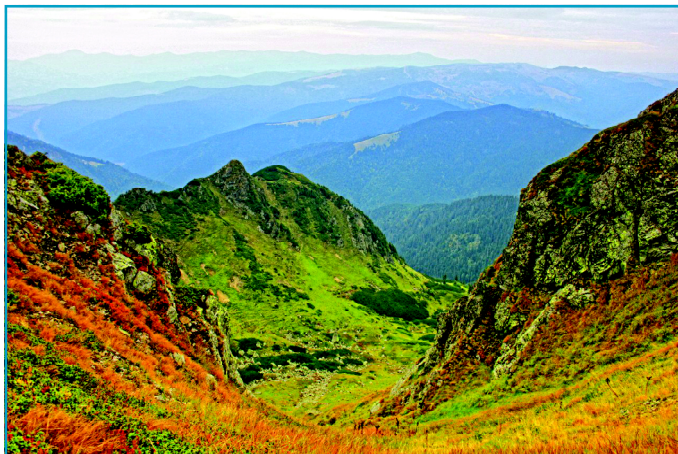
Прес-центр ЦРБ

Мандри

Гуцульські Альпи

Захопленню не було меж

ДЛЯ БАГАТЬОХ любителів активного відпочинку, походи в Карпати обмежуються Чорногорою та Горганями. А дарма, адже кожен куточок гір цікавий своїми характерними особливостями, неповторними місцями. В одне з таких місць ми і вирішили завітати на початку осені 2012 року.

Мармароський гірський масив лежить на кордоні України та Румунії, більшість вершин знаходиться на території наших сусідів. В Україні розташована його північна частина, зокрема Гуцульські Альпи (названі так через значну амплітуду відносних висот, глибокі міжгірні долини, гострі гребені та вершини).

Отож наша невеличка компанія з 6 чоловік вирішила здійснити мандрівку в цей райський куточок України. Оскільки по Мармароських горах проходить державний кордон України, для мандрівки необхідно заздалегідь оформити документи, заявку на перебування в прикордонних територіях, відправити це все до Мукачівського прикордонного загону і уточнити, чи надано дозвіл. Як завжди, наша компанія збирається в останній момент, і нам вдалося заявку подати в понеділок, а вже в середу ми отримали дозвіл (як правило заявка розглядається до 10 днів). Відчувши такий фарт, ми в п'ятницю відправи-

лись до Коломиї, а звідти о 8:13 поїздом Коломия-Рахів до центру Європи. Слід сказати, що це, напевне, найбільш мальовничий маршрут, по якому я коли-небудь мандрував, а тому всім рекомендую зробити це саме.

З Рахова ми відправились до села Ділове, де повинні були отримати дозвіл і вийти на маршрут. Спочатку на прикордонній заставі виникли якісь непорозуміння, певно, наш дозвіл не передали з Мукачево, але мобільний зв'язок допоміг — прикордонники переговорили між собою і справу владнали.

Ура — близько 15:00 виходимо на маршрут!!! План мінімум першого дня був дійти до полонини Лисичої, план максимум — до урочища Маслокрут. Перше, що ми відчували, підіймаючись на Мармароси, різкий перепад висот. Адже від села Ділове до Попа Івана Мармароського потрібно набрати близько 1600 метрів.

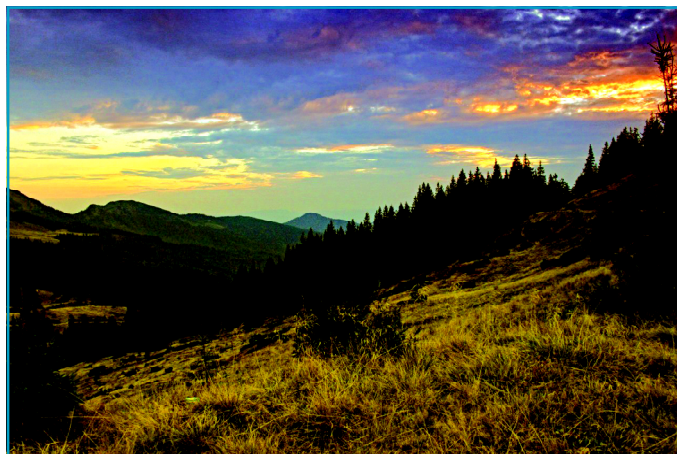
Але сонячна погода, прекрасні краєвиди та бажання виконати мету нам допомагали. Близько 20:00 ми були біля колиби на полонині Лисича і ні про який Маслокрут і не мріяли — хотілось просто відпочити. Залишивши наплечники в колибі, ми спробували піднятися на Піп Іван, але нас швидко застала темрява і вдалося дійти тільки до скелі біля його підніжжя, посидіти на ній і помилуватись краєвидами та далекими вогниками міст та сіл Закарпаття. Повернувшись до колиби, ми смачно повечеряли і повклалися спати, адже завтра підйом рівно о 5:00.

Другий день зустрів нас хмарами, але для походу в гори це оптимальна погода — відсутність густого туману, дощу, сонце не смалить — так можна і на Еверест. Раненько встали, підготували сніданок, поприбирали в колибі і вперед.

Піп Іван Мармароський має достатньо круті схили, а

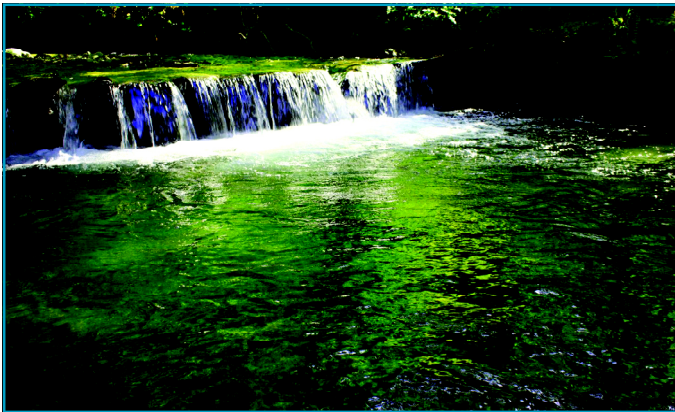
тому підйом був не з простих. Проте справжні, незачеплені цивілізацією місця неначе надавали нам сили і манили все вище та вище. Близько 9 ранку ми вже були на вершині і милувалися краєвидами, адже перед нами, як на долоні, були Румунські Мармароси, Свидовецький масив та Чорногора. На Попі Івані Мармароському нашій компанії довелося розділитись — одна група поверталась до Ділового, а інша йшла в напрямку Чорногорки. Я був в числі останньої.

Кінцевою точкою другого дня була гора Стіг, з якої до Поп-Івана Чорногірського вже рукою подати. Це були найважчі 13 годин в моєму житті. На півшляху погода різко зіпсувалася, впав туман, задощило. І хоча заблудитись було нереально (Україно-Румунський кордон — це така собі високогірна ґрунтова дорога, яка в деяких місцях сягає 15 м в ширину), постійні підйоми та спуски виснажували. А ще хочеться зробити «комплімент» тим, хто на вказівниках розраховував відстані між горами та час їхнього проходження. Вказані цифри просто нереальні. В урочищі Межипотоки написано, що до до гори Стіг 10 км. Ми пройшли десь 6-7, а там вказівник що до Стога ще 8. Проходимо ще 6 км — до Стога — 4. Або гора від нас втікала, або чогось не розумію. Проте, коли ми дійшли до гори Ненеска Міка, стало зрозуміло, що до нашого пункту призначення вже недалеко. За Ненескою ми пройшли урочище Скеля смерті, де че-

Гуцульські Альпи

Мандри

рез обвали великих каменюк часто гинули туристи, пройшли траверсом Ненеску Марє, знайшли нарешті воду (від Лисичої до Ненески джерел не було), туман розступився і перед нами відкрилася фантастична картина Мармароського масиву та частини Чорногори. Заради таких хвилин справді варто витримувати всі труднощі.

Добра погода, однак, протрималася недовго, знову задощило і ми з останніх сил поспішали до місця ночівлі. Посилувався туман, на 10 метрів вже нічого не було видно, а ми все ще не могли дійти. Десь біля 20-ї ми таки добралися до підніжжя Стога, розклали намет і полягали спати.

День третій. Підйом о 6-ї, маленький сніданок і додому. Через густий туман ми вирішили не підніматись на Попіван, а спустатись до Шибеного. По дорозі ми зайшли на велику полонину, де було кілька сотень овець, справжні собаки-вівчурі, неначе на кілька сотень років назад перенеслись. Близько 12-ї ми були в Шибеному, зробили чайок з м'яти і спокійно чекали автобус на Верховину. Автобус Верховина-Шибене це справді легендарний засіб транспорту, тут завжди можна зустріти цікавих людей, а ще не знаєш що станеться у дорозі.

Автобус був як завжди повний, ми зустріли в ньому велосипедистів, які катались біля Попівна і повертались додому. Перший раз бачив як велосипеди скручуються, з них знімають колеса, пакують в чохла і в автобус. Після 3 кілометрів, автобус зламався і ми змушені були добиратись автостопом. Тут ми позаздрили велосипедистам, які знову поскручували своїх коней і поїхали. Проте є така справедливість — наш

знайомий з Яремчі, їдучи в автобусі додому, бачив їх тільки у Кривопіллі, повністю виснажених.

Десь біля 18-ї ми були у Верховині. Звідти вже пороз'їжджались по теплих домівках — хтось в Яремче, а хтось — до рідного Косова. Слід сказати тим людям, які ще себе не випробувували, що ніч проведена на теплом ліжку в домашньому затишку після довгої мандрівки не можна ні з чим зрівняти. А тому раджу всім — йдіть вперед до нових ще не підкорених вершин.

Олександр БОНДАРЕНКО

Головне правило — НЕ плутайте гору Піп Іван Мармароський (Закарпаття), де є кордон з Румунією та Піп Іван Черногірський (Верховинський район), де — недіюча обсерваторія. Загалом дивно, чому в гуцулів не вистачило уяви та фантазії назвати 2 гори різними назвами, щоб уникнути плутанини. Але варто знати, що є ще і Петрос Черногірський та Петрос Мармароський.

Для тих косівчан, які ніколи не були в селі Діловому та на Мармаросах, але хотіли б туди потрапити варто знати, що це похід для підготовленого та фізично сильного туриста. Не буде зайвим сказати, що походи на Говерлу (навіть взимку) чи на Піп Іван Черногірський не йдуть ні в яке порівняння з мандрівками на Піп Іван Мармароський. Адже щоб потрапити на гору з Ділового та повернутися назад потрібно мінімум 2 дні з ночівлею, бо доведеться пройти близько 50 км гірськими дорогами з величезним і фантастичним перепадом висот. І навіть враховуючи, що красиви на самій горі та загалом Мармароському хребті нереально красиві, то варто готуватися до дуже важких, навіть спартанських умов мандрів. Про такі мандрівки мало інформації навіть в Інтернеті, тому

наша спільна стаття і досвід сподіваюсь стане косівчанам-туристам у пригоді.

Отож, з Ділового до полонини Лисичої, де всі зупиняються на ніч в колибі, десь близько 20 кілометрів по дорозі. З обох сторін шляху густий ліс, а дорога часто переривається гірськими джерелами з найсмачнішою водою в світі і це не перебільшення. Загалом вода на Закарпатті — це щось особливе і дивно було бачити її майже на вершинах гір, що для Карпат загалом не властиво та ще й в такій кількості і якості.

Більш досвідчені туристи, на відміну від нас, наймали в Діловому машину, яка за 300 гривень довозила їх до пункту призначення, тобто майже до колиби. І чесно кажучи, — це дуже розумне рішення, яке ми, на жаль, так і не прийняли. Бо йти по дорозі дуже довго та не цікаво — жодних краєвидів, де лише гірські водоспади та скальні виступи тишили око. Дороги в горах навколо Ділового просто прекрасні — звісно не асфальт, але без ям, добре втрамбовані щебенем, по яких без проблем їдуть майже під саму гору навіть вантажівки.

Від колиби до вершини підніматися досить легко та швидко — майже за 1,5 години ми були на вершині Попа Івана Мармароського. І тут варто згадати про смачну журавлину і чорниці (афіни), які, як не дивно, ростуть на самій горі і підтримують туристів найчистішими і найсвіжішими в Україні вітамінами. До речі, по дорозі також багато ожини, а перекушуючи натур-продуктом під час мандрівки, набагато легше йти. На самій вершині нас зустрів сильний вітер було досить холодно, проте краєвиди та пейзажі були незабутні. Недаремно цю частину Карпат називають гуцульськими Альпами. Місцеві мешканці говорять переважно українською мовою з вкраплен-

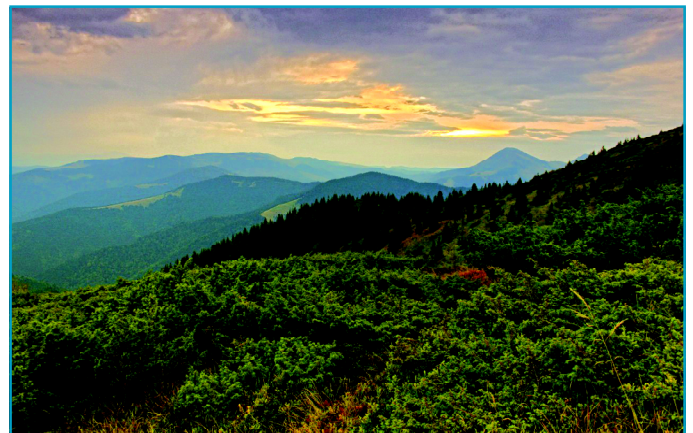
нями гуцульського діалекту закарпатського пошибу, тому зрозуміти їх для косівчанина не складе жодних труднощів. Та акцент в їх мові присутній і за це мої друзі в поході називали їх безпідставно румунами. Самих же румунів чи їх військових, незважаючи на близькість до кордону, ми так і не побачили, хоча циган, як в Рахові так і в самому Діловому вистачає.

Через те, що я входив у групу, яка поверталась в Ділово після сходження на Піп Іван, побачив, що йдучи по хребту через вершину Щербин, відкриваються теж чудові краєвиди. Та навіть пересуваючись по хребту, відчувається великий перепад висот і йти не є легко. Тому, якщо ви хочете простішим шляхом знову потрапити в село, то можете спуститись з правого боку хребта на хорошу дорогу, яка супроводжує хребет аж до села.

На полонині Гальчинка ми вирішили скоротити шлях і повернули праворуч лісовою «тракторною» дорогою в село. Йдучи цією дорогою 4 години лісом, під дощем, по коліна в глині, під кутом 60-90 градусів, з важким наплічником, я зрозумів, що мене чекає, коли я потраду в пекло — вічно йти цією дорогою. Тому будьте обачні і не розслабляйтесь, бо йти з гори вниз тут зовсім не легше, ніж підніматися на неї! Назад ми добирались автобусом з Ділового до Рахова, а там трохи не встигнувши на потяг, довелося їхати автобусом з Рахова до Коломиї за 50 гривень. При тому квиток на поїзд за тим же маршрутом 11 грн.

Тому будьте уважні, беріть з собою запас грошей та їди, а головне — йдіть з тими, хто там вже був і допоможе вам розібратися в ситуації!

Тарас ПАСИМОК

Світ молоді

Фестивалі, конкурси

«Міс Галичини-2012» — косівчанка

22-річна мешканка Косо-ва Софія Микуляк перемогла у Першому народному конкурсі краси «Міс Галичина-2012».

Титул першої віце-міс завоювала конкурсантка із Луць-

ка Маргарита Янчук, а другою віце-міс стала уродженка Володимир-Волинського Наталія Войтинська.

Всього у фінал «Міс Галичини-2012» потрапило 16 дівчат. Після конкурсу із зіркою,

який проводила команда КВК «Коліжанки», та дефіле у дизайнерських сукнях конкурс покинуло шість дівчат, а після виходу у купальниках ще четверо. Саме з тих дівчат, які залишилися журі конкурсу, у складі яко-

го була «Міс Україна 2007» Ліка Роман, вибрали переможницю.

Нагадаємо, що подібний конкурс проходить уже не вперше. Минулого року титул «Міс Галичини» здобула Анастасія Кирилецька.

Фінал проходив у Львові в Палаці спорту «Україна».

В останній літній укенд на Прикарпатті пройшов уже традиційний етно-літ-фестиваль «Потяг до Яремче». Потяг до Яремче — музично-мистецький дводенний фестиваль, що відбувається щорічно з 2008 року і має два головні етапи. Першим є «Карпатський ПрОТЯГ» — та частина, що відбувається в дизельному поїзді Івано-Франківськ — Рахів (потяг проходить весь шлях, а тоді повертається до Яремчі). У різних вагонах поїзда відбуваються різні мистецькі заходи — читання, концерт, кіноклуб. Ініціатором є гурт КораЛЛі.

Другий етап відбувається власне в Яремчі. Він складається з літературної та музичної частини. Початок фестивалю ввіймав завершення Дня Незалежності України і продовжив його новим, повним та насиченим фестивалем Днем сучасної української культури. Фестиваль формували окремі повноцінні частини, які склали цілісну концепцію Днів сучасної української культури — візуальна, літературна, музична. На сцені виступили гурти: «ГУЦУЛІ» з Косо-ва, «КораЛЛі», «Zapaska», «Фліт», «Les Stens». Окрім того на фестивалі були численні акції, перформанси та майстер класи. Хоча цей фестиваль вже багато років відбувається в Яремчі, мені пощастило побувати на ньому лише цього року. Відгуки, які я чув про фест від друзів, були лише позитивні, тому не вагаючись вирушив на нього.

На жаль, квитки на перший день фестивалю в потягу були по 150 грн., що є для нас досить дорого. Тому я з друзями вирішив обмежитись і їхати на другий безплатний день фесту, до того ж там мали виступати наші косівські «динозаври» року «ГУЦУЛІ» і ми без вагань вирішили їх підтримати.

«Потяг до Яремче»

10 років назад я вже був в Яремчі — відпочивав у таборі, але коли знову потрапив у це місто, то не впізнав його зовсім. Адже центр став набагато красивіший — чого лише вартий фонтан зроблений з каменю, у вигляді гірської скали, з якої витікає вода. Насправді, це дуже красиво — найоригінальніший фонтан, який бачив у своєму житті. Літературну частину фестивалю ми захопили частково — вдалося почути читання Тараса Прохаська, проте було дуже цікаво. Він розповів історію про українця Киселяка, який був першим «майстром» графіті у світі! Хоча в описуванні стін українці справді перші у світі, у чому, мабуть, мало хто сумнівається.

«Ще на початку XIX століття молоденький українець з Відня — Йосип Киселяк відчув у собі нездоланну пристрасть писати своє прізвище у найпомітніших, найзначніших, наймальовничіших місцях. З фарбою і пензликом він вирушив у багаторічні мандри, псуючи своїм графіті стіни і краєвиди. З часом його підпис з'являвся по цілій Австрії, у сусідніх краях, навіть у Латинській Америці на скелях-берегах дикої Амазонки. Щоби вберегтися від нього, виставляли поліційні патрулі перед нови-

ми будівлями і мостами напередодні відкриття. Після того, як він пообіщував цісарські палаци, Киселяка запросив до себе сам цісар — посварити хулігана і взяти з нього слово, що більше такого не повториться. Той широко пообіщав. А коли візит закінчився, цісар побачив на своєму письмовому столі знамениті літери, вирізані ножиком, — Киселяк».

Після цих цікавих історій, не витримавши спеки, вирішили скупатися в гірській річці біля водоспаду. Але вже розпочинався концерт.

Перед виступом «Гуцулів» ведучий запитав у публіки, чи є хтось з Косо-ва. Були лише ми троє, які відповіли ствердно. Дивно, що косівчани так рідко вибираються з хат, навіть до близької Яремчі. А варто було б! Бо це був один з найкращих фестивалів, на яких мені довелося побувати, — справжній культурний україномовний вибух.

Чесно кажучи, мені б хотілось дожити до того дня, коли побачу щось подібне в Косові чи районі. Загалом, буваючи на фестивалях в різних куточках навіть лише нашої області, розумієш наскільки наше місто є відсталим в культурному плані — законсервованим на рівні гуцульських коломийок, весільно-розва-

жальної музики та «шлягерів» 80-х років сумнівної якості.

На щастя, не всюди так, як у нас. Адже існують музичні групи, які виступають по всій Європі з концертами — це і «Кораллі», які нещодавно повернулись з туру по Великобританії, це і «Дахабраха», яка znana в усьому світі, лише хіба в Косові ще не виступала, але надія на це є. Коли на сцену один за одним виходили дуже якісні україномовні гурти різного жанру, я розумів справжнє значення слів «Ще не вмерла Україна...»

Під час виступу «Гуцулів» трохи погано визвучили і не було чути клавіш та вокалу. Тому кілька пісень пройшли без належної реакції публіки. Потім я зрозумів, що варто змінити ситуацію і пішов попросити звукооператора змінити звук в кращу сторону. Стало файно і гучно, тому ми пішли активно танцювати та «відриватись», вимагаючи в рокерів хітів «Афини» та «Раз пішов я до Косо-ва», які все-таки були виконані наостанку. Також від земляків-музикантів, ми почули слова подяки за підтримку та танці. Це був справжній драйв!

Потім виступали «КораЛЛі» та «Фліт», які «розірвали» публіку вже відомими хітами. Відкриттям фестивалю стала нова станіславська група «Les Stens», яка дуже весело переспівала відому пісню Степана Гіги «Цей Сон».

Після концерту ми ще довго сиділи біля багаття та ділились враженнями від фесту з франківськими друзями. Це був один з кращих днів літа і я обов'язково постараюсь поїхати туди наступного разу, чого і вам всім бажаю! Не пошкодуєте!

Тарас ПАСИМОК

Більше інформації про фест на сайті <http://www.fest.if.ua/>

Фестивали

Світ молоді

«ДжинджурФист-2012»

З середини 15 століття красою і твердиною Карпатського краю був Пнівський замок — неприступна фортеця, яку за період існування вдалося захопити тільки один раз і то через зраду. На сьогодні збереглися частини оборонних стін та декілька веж. Сам етнофестиваль «ДжинджурФист-2012» — це можливість повернути галицькій твердині минулу славу та пошану, можливість бажаним пірнути у вир середньовічного життя та побуту.

Ця мистецька акція отримала надзвичайно позитивний резонанс, збагатила духовно і емоційно всіх причетних до неї осіб та гостей фестивалю, що допоможе всім нам краще розуміти один одного. Та найголовніше, фестиваль привернув увагу туристів, краєзнавців, істориків, інвесторів до Пнівського замку та до Надвірнянщини зокрема.

18-19 серпня 2012 року в період фестивальных днів відбулася ярмарка (вироби народно-прикладного мистецтва; майстер-класи (середньовічні танці, гончарі, ковалі, ткалі, ляльки-мотанки); ленд-арт (наше бачення світу); виставки (образотворче та фото мистецтво); екскурсії (Стара Надвірна, Скит Манявський, Бухтівецький водоспад, єдиний на Україні солевий лікувальний гейзер). Концерти провідних етно, фольк, рок гуртів України.

На жаль, мені вдалося побувати лише на другий день фестивалю, але однак не жалію, що потрапив в Надвірну. Село Пнів, де і відбувався фестиваль, розташоване практично поряд з Надвірною і йти пішки від центру міста до замку десь 15-20 хвилин. З цього села в Косові вчиться в інституті Володимир Кравців, який теж склав нам компанію на фестивалі. В загальному погода дуже сприяла фестивальному настрою, хоча було досить спекотно. Їхали ми з Косова до Коломиї, а там з пересадкою до кільця біля Делятина, а звідти вже змогли добратися до Надвірної.

Можна сміло сказати, що сполучення Косова з Яремчею і Надвірною навіть з пересадками вкрай погане, хоча те саме

можна сказати і про Верховинський напрямок. Загалом наше місто знаходиться обабіч головних автошляхів країни. До чого в Косові та районі, на відміну від інших міст в області, немає залізничної колії, що значно скорочує приплив туристів в наш регіон, адже подорожувати залізницею дешево та комфортно, так ще і єдине автобусне сполучення працює вкрай неорганізовано та невдало.

Легко і без проблем добратися можна хіба до Коломиї. І смішно і грішно таке бачити в 2012 році, іноді здається, що я живу в лісі, а не в «Центрі Гуцульщини». Найкраще і найшвидше добиратися до Надвірної і Яремчі з Івано-Франківська.

Мої очікування від Надвірної, як промислового та економічно розвинутого міста не виправдались. Це звісно лише суб'єктивна думка, бо я очікував супер сучасного міста за нафтогазові гроші. Ну хоча б хороші дороги мали би бути, але навіть у Косові вони кращі набагато.

Саме місто мало, напевно, колись хороший вигляд, але радянська окупація погано позначилась на архітектурі. До того три замки, які є в Надвірній, досить в запущеному стані. А чого вартий лише пам'ятник нафтовіку...

Але, повертаючись до самого фестивалю, то я залишив у спогадах лише один позитив. З найкращого варто згадати про

масові лицарські турніри — поєдинки кращих представників клубів історичної реконструкції у номінаціях: щит-меч, професійні поєдинки, 5х5, бугурти. Якщо ви, як і я, часто чули про такі битви, але ніколи в житті не бачили, значить, ви багато втратили. Бо наживо ці лицарі виглядають дуже історично-реалістично і наочно показують, які чоловіки були раніше. Таких людей хочеться поважати, вони вселяють страх, але в той же час і гордість. Діти, як в принципі і дорослі, від боїв просто шаленіли, тому дерев'яні мечі, як сувеніри з фестивалю, розкуповували просто миттєво.

Чи є це погано? Думаю ні, адже краще хай діти беруть приклад з сильних та спортивних чоловіків, які чесно здобувають перемогу, ніж будуть поводитись так, як вчить їх сучасне телебачення. Це була справжня феєрія чоловічої звитяги, гідності, сили, мужності та реальної енергії середньовіччя.

Бої відбувалися не тільки звично, як один на один, чи два на два, але і цікавими групами, як от три групи по два учасники. Було досить цікаво спостерігати, як воїнам ситуативно доводилось об'єднуватись з противниками, щоб потім битися із союзниками, але пізніше, коли будуть переможені конкуренти. В цьому маленькому епізоді дуже наочно можна було побачити справжню історію середньовіччя, де всі весь час воювали. Це як сьогодні

годні, але всі сидять в Інтернеті.

Також варто згадати і про майстер-класи середньовічних танців та можливість постріляти з класичного англійського лука. Загалом враження дуже позитивні і від привітних людей, і від дуже грамотної організації, де все було доведено до автоматизму. З плюсів варто відзначити і красиву велику сцену з чудовим звуком, про яку в Косові можна тільки мріяти, а також велику кількість охорони, яка слідувала за порядком і контролювала людей на підпитку.

Вечері в завершальній частині пролунав концерт етнофольк-рок гуртів, де також виступали наші друзі з Надвірної — рок-гурт «АНЕВРИЗМ». Варто відзначити, що фестиваль відбувся вперше, тому людей було не надто багато, як на такій зразковий фестиваль, і представляли вони переважно місцевих людей — з Надвірної та мешканців району.

Сам Пнівський замок досить занедбаний — назвати ті руїни замком можна з великою натяжкою. Проте певну атмосферу середньовіччя та лицарства він таки додавав. Приємно, що після завершення фестивалю всіх голодних, в тому числі і нас, пригощали безкоштовним смачним гороховим супом з величезного казана та іншими смачними стравами. Самі ж відпочивальники навіть після закриття концерту довго не розходились, а співали і танцювали біля величезної ватри, яку запалили при закритті фесту. Свято завершилося імпровізованим фашр-шоу, а також запуском небесних ліхтариків і ватрою.

Тому, косівчани, закликаю вас не сидіти дома в Інтернеті і ВКонтакте, а мандрувати! Набирайтеся вражень, щоб зробити в Косові ще кращі проекти, які прославлять наше місто! Адже чим ми гірші за Надвірну чи Яремче? Адже, якщо не ми, то хто?

Більше інформації про фестиваль шукайте тут <http://www.fyst-fest.org/>

Руслан ШЕЛЕСТ

Спорт

Ексклюзивне інтерв'ю

Відновлений басейн в Косові: Міф чи реальність?

Виросло вже ціле покоління людей, для яких наш Косівський басейн місце не для плавання, а для розпивання спиртних напоїв та скидання різного сміття і непотребу. Варто зазначити, що, на жаль, басейну немає не тільки в нашому місті, а і в Косівському, Коломийському, Городенківському та Снятинському районах.

Ініціатором відновлення діяльності міського басейну в Косові та басейну в Рожнівській школі останні кілька років виступав відомий косівський плавець, Заслужений тренер України, майстер спорту і неодноразовий чемпіон України з плавання Михайло-Дмитро Бович. На його запрошення часто наше містечко відвідували заслужені спортивні діячі України, як, наприклад, тренер «золотої рибки» Яни Клочкової — Ніна Кожух.

А в кінці серпня до нас завітав для ознайомлення із станом басейну Заслужений тренер України з плавання, Заслужений працівник фізичної культури і спорту, тренер національної збірної з плавання, тренер олімпійської та параолімпійської збірної України, тренер СК «Мотор-Січ» — Іван Петрович Проскура, який з радістю погодився дати інтерв'ю для нашої газети.

— Іване Петровичу, яка Ваша думка щодо можливості відродження таких басейнів в Україні

— Основна проблема в тому, що держава не може поки що виділяти для цього значні суми, а приватні інвестори одразу ставлять вимогу передати басейн у їхню приватну власність, бо хочуть отримувати з цього зиск. Виходить замкнене коло, з якого важко вирватися. Я знаю, що є така організація як «Відродження України», де працює чемпіонка Європи з плавання Інна Нікітіна, під егідою якої зараз займаються реконструкцією басейну у Львові, а також планують відновити басейн в Святигорі.

Неможливо поєднати державного та приватного інвестора. Але всі ми повинні розуміти, що здоров'я нації — найголовніше. Наші діти зараз зайняті явно не корисними речами, а українські плавці виступили на Олімпіаді в Лондоні вкрай невдало. І одна із причин цієї невдачі — це недостатня кількість басейнів для тренування. Якщо буде більше басейнів, стане більше тренерів і відповідно збільшиться кількість дітей, які ми зможемо віддати командам.

Роботи конкретно в басейні Косова непочатий край, але всі повинні розуміти і діти, і батьки, і приватні підприємці, що такі проекти — це запорука відродження України.

— Чи є приклади відновлення таких об'єктів за державний кошт?

— Таким прикладом державних інвестицій є басейн у Дніпропетровську, директором якого є Андрій Вікторович Сердінов — український плавець, Заслужений майстер спорту України, призер Олімпійських ігор. Було вкладено дуже багато коштів — десь 100 мільйонів гривень, але цей басейн закритого типу і щоб поставити новий дах застосовували навіть гвинтокрили. Але той басейн, безумовно, був в набагато кращому стані, ніж ваш косівський.

І хоча коштів пішло багато, але користі ми з нього отримали мало, тому що він лише на 20-30% забезпечує потреби збірної України з плавання. Є спортивна школа, але дуже високі ціни для дітей, які там тренуються — десь по 350-360 гривень в місяць. Це дуже дорого за можливість плавати по годині три рази в тиждень.

Але, як ви знаєте, в нас спортом займаються якраз не діти мажорів, а з бідних сімей. Такі діти більш фізично розвинуті, але плавання потрібне всім — незалежно від достатку.

— Ви кажете, що не вистачає басейнів, а яка кількість діючих басейнів в Україні?

— Точно вам цього ніхто не скаже, навіть федерація плавання. Але за моїми підрахунками десь 500 басейнів, із них працюють для дітей десь 40-50 басейнів, а решта приватні, як у вас на Косівщині.

— Звичайно, різниця відчутна...

— А якщо врахувати, що лише в одному Нью-Йорку десь 1900 басейнів, то як ми можемо з ними конкурувати? Загалом в Штатах десь півтора мільйона басейнів було ще в 1966 році, а зараз мабуть вже є 2 мільйони. От в Києві є басейн «Юність», то там за 2 заняття платять 100 гривень і це єдиний, напевно, великий басейн такого типу — як у вас, який в Україні не збитковий. Інколи збірні України там тренуються, але основна проблема — це те, що жити в Києві дуже дорого, а харчування десь в 3-5 разів більше коштує, ніж навіть у вас в Косові. Тому в цьому ваша перевага, якби

тут був хороший басейн, був би і приплив туристів з усієї України. І ставлення місцевих жителів до майбутніх чемпіонів було б набагато краще, ніж, наприклад, в Києві чи Запоріжжі, бо там вже люди наситились перемогами і чемпіонами. Також, ваші земляки зможуть привезти своїх дітей в басейн.

— Як ви вважаєте, чи варто цей басейн робити відкритим чи закритим, адже зими в нас довгі та холодні?

— Взимку можна проводити більше оздоровчі збори, а літом тут будуть плавці з усієї України і навіть з Росії. До того ж у вас красиві гори і немає потреби робити закритий басейн в такому мальовничому місті. От у вашому басейні вишка непотрібна, бо це скорочує площу для плавання і буде заважати плавцям, а цього робити зовсім не варто, адже 50 метрових басейнів дуже мало. До того ж стрибки у воду обходяться дорожче. Я працюю в спортклубі «Моторсіч», де доріжки розміщені впоперек і це зовсім невигідно для тренування плавців.

Ігор Кошак — директор ДЮСШ «Синевир», суддя міжнародної категорії з плавання, почесний працівник фізичної культури та спорту, член президії Федерації плавання України:

Я виріс у цьому басейні, з нього й пішов у життя. Вже 30 років керую таким же в Дрогобичі, хоч бери його й переноси на плечах додому в Косів. Свій «Синевир» завдяки автокрановому заводу побудував за 4 роки, через рік привіз туди збірну СРСР, потім вона щорічно там тренувалась аж до розпаду імперії. Причому басейн працював без дотацій, на самоокупності.

На світлинах:
Ігор Проскура (вверху), так колись виглядав басейн
Тарас ПАСИМОК

Ексклюзивне інтерв'ю

Пожежна безпека

Вогонь легше попередити

— Скажіть декілька слів про себе

— Народився у Старих Кутах. У 2002 році закінчив Старокутську ЗОШ І-ІІІ ст. та вступив до курсантських лав Львівського інституту пожежної безпеки. У 2006 році закінчив навчальний заклад та працював начальником караулу СДПЧ-19 м. Косова, проте продовжував навчатись на заочній формі вже у Львівському університеті безпеки життєдіяльності. За цей короткий час службової діяльності працював на посадах старшого інспектора відділення з питань наглядово-профілактичної діяльності Косівського РВ ГУ МНС в області, інженера групи з дослідження пожеж при ГУ МНС в області та заступника начальника СДПЧ-19 м. Косова. З квітня цього року призначений на посаду начальника служби цивільного захисту у Косівському районі ТУ МНС в області.

— Розкажіть про вашу нелегку працю: скільки є пожежників в районі, з якими проблемами ви стикаєтесь?

— На цілодобовому чергуванні в районі знаходяться такі підрозділи: 14-а державна пожежно-рятувальна частина ТУ МНС в області (м. Косів), 30-й державний пожежно-рятувальний пост ТУ МНС в області (смт. Яблунів), місцеві пожежні команди смт. Кут, сіл Рожнова, Пістиня, Космача та Косівське гірське пошуково-рятувальне відділення. Зараз особливої гостроти проблема захисту від вогню набуває у віддалених населених пунктах району. Адже не завжди рятувальники можуть встигнути зупинити поширення стихії, долаючи відстань у 25, а то й більше кілометрів до місця події. Також занепокоєння викликає протипожежний захист населених пунктів, зокрема відсутність чи віддаленість вододжерел та під'їздів до них для забору води пожежним автомобілем та людська байдужість щодо дотримання елементарних правил пожежної безпеки.

Крім цього, у населених пунктах (особливо гірських)

Відповідно до Указу Президента України від 12 вересня 2008 року № 830 «Про День рятівника» щороку 17 вересня працівники аварійно-рятувальних служб, пожежної охорони, а також громадяни, які вносять свій внесок у справу ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру, відзначають професійне свято — День рятівника. Свято є не лише професійним, оскільки його відзначають також громадяни, які внесли свій внесок у справу ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій техногенного та природного характеру, захисту життя і здоров'я людей. Саме ця дата святкування збігається з днем вшанування ікони Божої Матері «Неопалима Купина», яка є своєрідною святинею для людей, котрі борються з вогнем. Вважається, що ця ікона є захисницею від пожеж і особливим образом Пресвятої Богородиці, котрий допомагає пожежникам у їхній небезпечній роботі.

У «День рятівника» ми вирішили поспілкуватися із «головним» пожежником Косівського району Василем Ковалюком.

неможливо під'їхати до місця події (пожежі) через особливості рельєфу (гірська місцевість), що унеможливило гасіння пожежі з використанням спеціальної техніки.

— Що важливе, як рятівник, ви б хотіли сказати чи донести до косівчан та до мешканців сіл району?

— Я вкотре хочу читачам наполегливо наголосити на суворому дотриманні правил пожежної безпеки та правил життєдіяльності усіма і нагадати, що «біді легше запобігти» (попередити), аніж з нею потім боритись.

— Які заходи відбулися 17 вересня в Косові в зв'язку з професійним святом?

— Вранці на території

ДПРЧ-14 м. Косова відбулась церемонія підняття Державного Прапора України та прапора МНС. Потім, як прийнято за традицією, працівники служби цивільного захисту, пожежники, рятівники, пенсіонери і ветерани пожежної охорони та МНС взяли участь у святковому Богослужінні, яке відбулося в церкві Івана Хрестителя. Після цього, в районному Народному домі відбулись урочисті збори за участю першого заступника голови Косівської РДА Івана Грималюка, заступника голови Косівської райради Василя Жмендака, міського голови Миколи Фокшея, голів сільських рад Пістиня та Рожнова Тараса Бейсюка і Василя Ропара та святковий концерт за участю колек-

тивів художньої самодіяльності.

— Чому в ЗМІ часто можна побачити інформацію про пожежі в селах Косівського району (особливо у весняно-осінній період)? В чому криється причина цих негараздів?

— Тому, що саме в цей період різко зростає кількість пожеж і в більшості випадків причинами їх виникнення є неконтрольоване спалювання населенням сухої рослинності. Так, на даний час на території Косівського району зареєстровано 126 пожеж, з них у 34 випадках причиною пожеж стало спалювання сухої рослинності.

— У цей святковий день, що б ви побажали рятівникам Косівщини?

— 3 нагоди професійного свята хочу побажати, щоб їх готовність захищати національні багатства і, насамперед, найцінніше — життя людини, ніколи не вичерпувалась і надихала на нові досягнення у благородній і гуманній справі. Хай щедро сіється добром та достатком життєва нива, наповнюється благополуччям, нових перемог та здобутків у справі захисту безпеки нашої Батьківщини. Хай почуття виконаного громадського обов'язку завжди додає стійкості, впевненості та мужності. Бажаю всім Вам міцного здоров'я, всьляких газдрів та побільше життєвих благ. Нехай мир та злагода панують у ваших домівках, а Господь Бог оберігає Вас від усіх негараздів!

AS_TAR

Різне

Гвалтівник-невдаха

Косівський районний суд, розглянувши у відкритому судовому засіданні кримінальну справу щодо обвинувачення 29-річного жителя Косівського району у вчиненні замаху на згвалтування, призначив підсудному покарання у вигляді позбавлення волі на 5 років.

У цій історії нічого не було б дивного, зважаючи на особу підсудного, який не та обставина, що свого часу цей чоловік вже притягувався до кримінальної відповідальності саме за спробу згвалтувати жінку. Наприкінці 2009 року злочинця було засуджено до 3 років перебування у в'язниці за злочин, вчинений на території Львівської області. Відбувши більшу частину покарання, засуджений звільнився з місць позбавлення волі і повернувся у рідне село.

Але не минуло й двох місяців, як його знову взяли під варту. У міліцію звернула-

ся дружина його брата з заявою про те, що поблизу лісового масиву зловмисник намагався її згвалтувати. Хтосна, чим би завершилися сексуальні домагання, адже кримінальник силоміць повалив жінку на землю, зірвав з неї верхній одяг, завдавав ударів по обличчю, якби не щасливий для потерпілої збіг обставин. На щастя, у той момент повз цього місця проходила неповнолітня дівчина, яка забила на сполох і побігла в село кликати людей на допомогу. Зловмиснику не вдалося довести свій задум лише завдяки тій дівчинці і втручання односельців. У село викликали міліцію, тож незабаром негідника затримали.

У судовому засіданні підсудний начебто щиро розкаювався у вчиненому і просив суд суворо його не карати. Мовляв, у той день перебував у стані алкогольного сп'яніння і не зміг контролювати свою поведінку. Натомість 21-річна потерпіла, яка внаслідок того інциденту

зазнала легких тілесних ушкоджень і посягання на свою честь і гідність, вимагала для підсудного суворого покарання.

З урахуванням усіх обставин вчинення злочину, показань підсудного та свідчень потерпілої і очевидців суд прийшов до висновку, що на досудовому слідстві протиправні дії зловмисника були правильно кваліфіковані за ознаками злочину, передбаченого ч.2 статті 15, ч.2. статті 152 (замах на згвалтування, вчинений повторно) КК України. І його вина повністю доведена. За таких підстав суд призначив покарання у межах санкції вказаної статті і виніс вирок — 5 років позбавлення волі.

Прикметно, що для підсудного — це вже п'ятий вирок. Раніше він притягувався до кримінальної відповідальності за спробу згвалтування, кваліфіковані крадіжки, розбійний напад і незаконне зберігання зброї. За ці злочини житель Косівського району провів у місцях позбавлення волі половину свого віку — 14 років. Тепер відбуває новий строк.

Діти пияки

«З сумом констатуємо, алкоголізм проник сьогодні не тільки у побут, а й у дитячий побут», — зазначив під час нещодавнього засідання тематичного круглого столу в Івано-Франківську голова Національної експертної комісії України з питань захисту суспільної моралі Василь Костицький.

Чимало дітей зростають у неповних сім'ях. При цьому ці сім'ї є неповними не тому, що хтось із батьків помер, а тому що матері чи батьки таких дітей виїхали за кордон на заробітки. Відсутність тепла, уваги і турботи вони намагаються компенсувати своїм чадам грошима. «Але це, на жаль, — підсумовує пан Костицький, — виливається у пияцтво і алкоголізм».

Івано-Франківська обласна державна адміністрація. Агентство подій «Щасливі миті»
Управління культури, національності та релігій (ФОДА)Головне управління освіти та науки (ФОДА)
Головне управління у справах сім'ї, молоді та спорту (ФОДА)

Під патронатом Михайла ВИШИВАНОКА,
голови Івано-Франківської ОДА
За ініціативи Вікторії СЕМЕНЮВИЧ,
директора Агентства подій «Щасливі миті»

Трикарпатський Зорепад

обласний конкурс-фестиваль обдарованої молоді

Ти володієш особливим талантом!? Мрієш потрапити на сцену!? Прагнеш до перемоги!?
В тебе є унікальна можливість здійснити свою мрію! Приходь на кастинг 1-го обласного
конкурс-фестивально обдарованої молоді «Трикарпатський зорепад» та доведи всім, що
саме твій талант вартий найвищого визнання.

Проведення конкурс-фестивалю немає на меті одержання прибутку.
Участь у конкурс-фестивалі є безкоштовною та не передбачаєступінні внескки.

Графік проведення відборочних кастингів конкурс-фестивалу:

- 1.Богородчанський районний Палац культури – 17 вересня 2012 року
- 2.Велицький районний Будинок культури – 18 вересня 2012 року
- 3.Городищенський районний Палац культури – 19 вересня 2012 року
- 4.Доминський районний Будинок культури – 21 вересня 2012 року
- 5.Жульєвський районний Будинок культури – 25 вересня 2012 року
- 6.Косівський районний Центр культури – 28 вересня 2012 року
- 7.Коломийський Центральний Народний дім – 26 вересня 2012 року (район і місто)
- 8.Каваларський районний Будинок культури – 17 вересня 2012 року
- 9.Рогатинський районний Будинок культури – 18 вересня 2012 року
- 10.Романівський районний Будинок культури – 24 вересня 2012 року
- 11.Смітківський районний Будинок культури – 21 вересня 2012 року
- 12.Тисменицький районний Будинок культури – 20 вересня 2012 року
- 13.Тлумачський районний Будинок культури – 20 вересня 2012 року
- 14.Болехівський міський Будинок культури – 24 вересня 2012 року
- 15.Калушський міський Будинок культури – 25 вересня 2012 року
- 16.Борщівський міський Будинок культури – 1 жовтня 2012 року
- 17.Івано-Франківський Центральний міський Будинок культури – 2 жовтня 2012 року

Дізнатися про умови, деталі інформації, подати анкети зовні можете на офіційному сайті конкурс-фестивалу
(www.zoropad.org) та у уповноважених культурі райдержадміністрацій та міських головах.

Координатор: Вікторія СЕМЕНЮВИЧ, телефон (067)195-75-32

УВАГА!!! Шукаємо репетиційну базу!
Як ви знаєте, Реп проект "СЕНСАР" та Рок гурт "ЛАНГОЛЬЄРИ" останнім часом влаштовують спільні концерти в місті Косові, але через відсутність приміщення, ми змушені влаштовувати наші репетиції просто на вулиці!
ЗВЕРТАЄМОСЯ ДО НАШИХ ФАНАТІВ та просто не байдужих до косівської музики людей — якщо ви чи ваші знайомі можуть нам допомогти, будемо безмежно вдячні!
ЧЕКАЄМО НА ВАШУ ПІДТРИМКУ!
Звертатися на тел. 097-155-84-87

**Продаю терміново двокімнатну квартиру на 1 поверсі в будинку на вул. Шевченка в м. Косові.
Тел. 097-670-65-09, (0276) 5-12--31**

ПІШІ ПРОГУЛЯНКИ КАРПАТАМИ (Косів, Косівський та Верховинський райони) — для Вас та Ваших друзів чи гостей з інших міст!

1. Безліч маршрутів будь-якої складності;
2. Місцеві легенди та звичаї, історія нашого краю;
3. Знання англійської мови, комунікабельність, відповідальність;

Контакти — kosiv.tour@gmail.com (ціни договірні)

Набрав чинності судовий вирок Косівського районного суду у кримінальній справі про обвинувачення чотирьох молодих осіб у вчиненні розбійного нападу на адмінприміщення Кутського професійно-технічного училища з метою заволодіння чужим майном.

Розглянувши матеріали досудового слідства, суд встановив, що вина підсудних у вчиненні злочину доведена повністю, а їх дії досудовим слідством кваліфіковані вірно. За вчинення злочину, передбаченого ч.3 статті 187 (розбій) Кримінального кодексу України, четверо осіб віком 19-20 років засуджені до позбавлення волі: двоє з них перебуватимуть у в'язниці по 5 років, інші двоє співучасників — по 4 роки.

Ця кримінальна історія бере свій початок з нічної події 5 лютого 2009 року. Сторож адмінприміщення професійно-технічного училища через вікно помітив, що невідомий чоловік намагається забрати з-під будівлі його велосипед. Коли сторож вийшов на вулицю, на нього зненацька напали декілька осіб, обличчя яких були заховані під масками. Невідомі почали жорстоко бити чоловіка дерев'яною биткою і мета-

«Нальотчики»

левою трубою, заклеїли йому рота скотчем і зв'язали руки. Після того, як потерпілий опинився на землі, двоє з нападників забігли всередину приміщення. Сторожеві вдалося вирватися з рук двох інших, він почав утікати за межі території училища. Його наздогнали і знову били, але щастя було таки на його боці. У темряві він заховався, а потім з останніх сил дістався до дому. Близько четвертої години ночі до його помешкання примчала карета швидкої допомоги. Лікарі діагностували, що в чоловіка зламані два ребра, закрита травма грудини, є інші тілесні ушкодження, які спричинили тривалий розлад здоров'я.

Як було з'ясовано досудовим слідством, сторож постраждав аж ніяк не через свій велосипед. Зловмисники здійснили напад за попередньою змовою, маючи намір пограбувати бухгалтерію навчального закладу. Подолавши перешкоду в особі сторожа, двоє з нападників піднялися на другий поверх, де за допомогою фомки зламали

замок на перших вхідних дверях. Далі перед зловмисниками посталала інша перешкода — металева решітка з навісним замком. Спеціальними ножицями для різання металу парубки взялися до роботи, проте за кілька хвилин змушені були втікати з місця події, оскільки інші співучасники повідомили, що сторож якимось чином вирвався і зник.

Працівники Косівського райвідділу міліції в ході проведення оперативно-розшукових заходів встановили і затримали усіх осіб, причетних до розбійного нападу. Одним із затриманих і, як з'ясувалося, ініціатором кримінальної акції, був учень цього навчального закладу. Вступивши у змову із сусідом, він розробив злочинний план, кінцевою метою якого було дістатися сейфу, де зберігалися гроші для виплати зарплати працівникам і стипендій учням училища.

Під час досудового слідства були проведені обшуки за місцем проживання підозрюваних, вилучені маски з роз-

різами для очей, катушка з липкою стрічкою, аналогічною до фрагментів скотчу, знайдених на місці злочину, інші речові докази.

На судовому засіданні підсудні змінили свої покази і не визнали вини у вчиненому, однак суд встановив, що вина кожного з них доведена зібраними та дослідженими доказами. Суд констатував, що підсудні, перебуваючи на підписці про невізід, намагалися знайти будь-які методи і способи, щоби вплинути на позицію потерпілого та деяких свідків і таким чином уникнути відповідальності.

Зважаючи на обставини, що підсудні вперше притягалися до кримінальної відповідальності, розкаювалися у вчиненому під час досудового слідства, навчальному закладу не завдано значної шкоди, суд прийшов до висновку про призначення підсудним покарання, яке є нижчим від найнижчої межі, передбаченої санкцією статті КК України за вчинення розбійного нападу. Суд також задовольнив цивільний позов потерпілого про відшкодування йому моральної шкоди у розмірі 10 тисяч гривень і 1910 гривень майнової шкоди.

Туберкульоз: вирок чи діагноз?

Профілактична робота для осіб, які засуджені до покарань не пов'язаних з позбавленням волі

Туберкульоз на сьогодні є актуальною медико-соціальною проблемою не тільки в Україні, а й в усьому світі. Згідно світової статистики щорік в усьому світі від туберкульозу гине 2 млн. людей. За оцінками ВООЗ в період між 2000 і 2020 роками, майже один мільярд людей буде інфіковано, 200 мільйонів захворіє та 35 мільйонів загине від туберкульозу, якщо контроль за епідемією не буде посилено.

Ситуація з туберкульозом в Україні дуже складна. Починаючи з 1995 р., зареєстрована його епідемія, яка невпинно прогресує та набуває загрозливих масштабів. Щороку помирає від цієї хвороби 10-11 тис. хворих на туберкульоз, що становить більше

30 чоловік в день. У 1995 році ВООЗ зафіксувала в Україні епідемію туберкульозу, оскільки кількість хворих перевищувала 1% населення. Епідемія невпинно прогресує й набуває загрозливих масштабів. Статистика свідчить про те, що в Україні щоденно реєструється 82 нових хворих на туберкульоз, а 30 хворих помирає. Тому 17 вересня 2012 року Косівський районний підрозділ Коломийського міжрайонного відділу кримінально-виконавчої інспекції УДПтСУ в Івано-Франківській області спільно із Косівським районним центром соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді провів семінар на тему: «Профілактика туберкульозу». Участь у ньому взяли засуджені особи, які перебувають на обліку в Косівсько-

му районному підрозділі кримінально-виконавчої інспекції.

Спеціалісти Косівського РЦСССДМ із даними особами провели ряд профілактичних занять щодо недопущення захворювання на цю страшну хворобу та показали документальний фільм «Туберкульоз: вирок чи діагноз?». Інспектори Косівського РП КВІ наголосили засудженим на тому, що кожна людина творець своєї долі, і якщо вона сама не подбає про себе, то про неї ніхто не подбає.

Косівський районний підрозділ кримінально-виконавчої інспекції УДПтСУ в Івано-Франківській області

Побилися

Днями в Косівську центральну лікарню за медичною допомогою звернулася 51-річна жителька села Вербоваць.

Медики оглянули пацієнтку і виявили в неї перелом фаланги третього пальця лівої кисті та розрив сухожилля четвертого пальця правої кисті.

Обставинами отримання селянкою тілесних ушкоджень зацікавилися правоохоронці.

Виявилось, що потерпіла мала на вулиці сугичку з 69-річною сусідкою, з котрою давно ворогує за межу. Після словесної перепалки в хід пішли підручні засоби: сапка, палиця і навіть відро. В іншій учасниці конфлікту залишилися синці на тілі.

Там же, в Косівській районній лікарні, перебуває на лікуванні двадцятирічна місцева жителька, яку відлупцювала незнайома їй жінка.

XX Міжнародний Гуцульський фестиваль

21-23 вересня 2012 року у селищі Верховина відбувся XX Міжнародний Гуцульський Фестиваль. В рамках проведення фестивалю 21 вересня відбулася Міжнародна науково-практична конференція на тему: «Основні особливості соціально-еко-

номічного та культурно-духовного розвитку Гуцульського регіону в специфічних етнографічних, гірських ландшафтно-кліматичних умовах в період сучасних глобалізаційних процесів: стан, проблеми, перспективи». В конференції взяли участь 130 делегатів з районів гуцульського регіону, області, і з-за кордону — Естонії, Молдови.

22 вересня святкування розпочалося з фестивальної ходи по вулиці Івана Франка селища Верховина. Фестивальна колона на чолі з керівництвом області, району, учасників та гостей фестивалю зупинилася на майдані Шевченка для відкриття пам'ятного знаку «Етно-географічний центр Гуцульщини». Після відкриття пам'ятного знаку колона продовжила свою ходу на ФСК «Черемош», де відбулося урочисте відкриття XX Міжнародного Гуцульського Фестивалю та підняття фестивального прапору.

На відкритті з привітальними словами

виступили голова обласної ради Олександр Сич, заступник голови обласної державної адміністрації Роман Іваницький, голова Всеукраїнського товариства «Гуцульщина» Дмитро Ватаманюк, народний депутат України Василь Чуднов, голова районної державної адміністрації Василь Гондурак та голова районної ради Ярослав Кікінчук. Також учасників та гостей фестивалю поблагословили декан УПЦ КП о. Дмитро, декан УГКЦ о.

Роман та священник о. Юрій.

Після урочистого відкриття розпочалися конкурсні мистецькі програми художніх колективів — учасників фестивалю на шести концертних майданчиках району відповідно до жанрів та виставка-ярмарок майстрів декоративно-ужиткового мистецтва. У фестивалі взяли участь колективи Верховинського, Косівського, Вижницького, Рахівсько-

го, Коломийського, Надвірнянського, Путильського районів, міст Коломия, Яремче, Суми, смт. Ворохта, Київської та Львівської областей та ін. Також, фестиваль відвідали делегації з Молдови, Сербії, Польщі, Естонії, Румунії та ін.

Цього ж дня увечері відбулися народні гуляння за участю молодих виконавців району та ін.

23 вересня в рамках фестивалю проведено Міжнародний Конгрес Гуцулів. Після конгресу відбувся гала-концерт та нагородження переможців фестивалю на

головній сцені фестивалю ФСК «Черемош» та передача естафети Міжнародного Гуцульського фестивалю у Путильський район. Під час урочистого закриття XX Міжнародного Гуцульського фестивалю відбулася концертна програма фольк-рок гуртів ТіКомуЗа (м. Рахів), «Ренесанс» (м. Київ), «Корали» (м. Івано-Франківськ) та естрадних виконавців району. Завершив фестиваль святковий феєрверк. Загалом у фестивалі взяли участь близько 1400 учасників та 4 тисяч гостей фестивалю.

До фестивалю вийшло чимало цікавих видань, зокрема, альманах «Гуцульщина від першого до двадцятого фестивалю», спеціалізована газета «Верховинські вісті», туристична карта-схема Верховинського району, буклети: туристичні маршрути та перелік визначних культурних споруд Верховинського району, збірка оповідань Марії Влад «Бурштинове диво» та інше.

Косівський
ПЕРЕДЗВІН

Редактор
Тарас ПАСИМОК

Засновник і видавець Косівська міська рада.

Свідоцтво про державну реєстрацію ІФ № 580-238Р від 9 серпня 2011 року.

Адреса редакції: 78600, м. Косів, майдан Незалежності, 11, peredzvin@gmail.com

Газету видруковано у МПП «Євріка», м.Косів, вул Незалежності, 28. Тел./факс 2-24-91.

Друк офсетний. Обсяг 2 друковані аркуші. Тираж 500 прим.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних імен та реклами несуть автори публікацій та рекламодавці. Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій і залишає за собою право редагувати та скорочувати їх тексти. Рукописи не рецензуються і не повертаються.